

Литературно ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ

СЪЮЗ НА ПИСАТЕЛИТЕ
ЗЕМЕДЕЛЦИ В БЪЛГАРИЯ

ПРОБЛЕМИТЕ НА БЪЛГАРИЯ

С какви ли не сериозни проблеми ни занимават нашите управляващи и политици!

А средствата за масова информация поемат ехото от Парламента, партийните централи, министерства и т. н. и продължават заниманията. Дълго време в центъра на вниманието бяха тефтерчетата.

Месеци наред ни разлистваха тефтерчето на Филип Златанов, сетне тефтерчето на цар Киро Рашков. А преди време тефтерчетата на Косьо Черния, на Васо Къоравия... Въпреки сензационните разкрития в тях, не видяхме никакви последици.

Господа-другарите-аркадаши са забравили единствено тефтерчето на Апостола на българската свобода. Но то май не им е нужно!

За немалък период от време ни занимаваха с щуротиите и лудориите на един лидер на една партия, която знайно е как отново се озова в Парламента. Занимаваха ни с това: Че за кой ли път този лидер своеволно налита да бие полицай, френска дама в самолета за Варна, хора по магистрали... Че върши зулуми навсякъде по света, където пътува с народни пари. Че в собствената си телевизия, а даже и в някои сериозни телевизии, плямпа какви ли не глупости против ЕС, „за България“, против АЕЦ „Козлодуй“, за Белене... Само и само да повдигне безвъзвратно падналия си рейтинг.

С още безброй „сериозни,“ проблеми ни занимават управляващи и меди, само и само да отклонят вниманието ни от основните проблеми. А те нито са малко, нито са маловажни!

Вече колко месеци управляващите БСП, ДПС и Атака се правят, че не виждат протестите срещу тях?! Не искат да чуят, че народът не желае да го управляват партии, които служат на чужди интереси. Казват, че протестите са само в столицата, а София не е България. Ще им припомним, че през 1885 г. сърбите също казаха, че София не е България и тръгнаха да я завладяват, само че нашите войски ги спряха при Сливница и ги разгромиха.

Правят се, че не виждат протестите на тютюнопроизводителите, които са принудени да блокират пътища, да палят тютюна си и т. н., тъй като управляващите саботират изкупуването на тютюна им, за да го изкупят за жълти стотинки фирми на БСП и ДПС. А тютюнопроизводството е единственото препитание на тези хора.

Не обръщат внимание и на такива дреболийки като непрекъснато растящите безработица, престъпност и корупция; като крайната бедност на голяма част от населението на България; като все по-затъвящото в безизходица здравеопазване...

Неизбежен стана дебатът за това, че в най-бедната страна в Европейския съюз партиите взимат най-големи субсидии от държавата. Депутатите от всички партии обясняваха, че ако си намалят субсидиите, ще бъдат принудени да крадат/като че си сега крадат малко/, да се ограждат с обръчи от крадливи фирми/като че ли сега не са обградени/ и т. н. Най-накрая великодушно се съгласиха да махнат едно левче от 12-те лева, които взимат за всеки подаден глас.

В същото време народните представители и общинските съветници тихомълком си увеличават и без това високите заплати за упоритата си работа в лична и партийна изгода: разграбване на държавна и общинска собственост, разпределение тлъсти европейски пари и обществени поръчки на свои хора, концесии, разни привилегии...

Не е ли време да започне решаването на истинските проблеми на България? И кой ще ги решава?!?!

ТРИФОН КУНЕВ

Роден 20.02.1880 в с. Ъглен,
Област Ловеч
Починал 02.02.1954 в София

НОЩТА СЕ ПРИБЛИЖАВА

**Нощта се приближава. Здрач припада
и стели се безшумно окол нас.**

**Нощта се приближава със въздишки. -
О скръбен час, на тихи сълзи час...**

**Припада здрач. Из миналото мъртво
възстават плахи сенки окол нас
и плахо си отиват със въздишки. -
О скръбен час, за тихи сълзи час...**

**Дете, да плачем горко. Здрач припада
и стели се безшумно окол нас.
Нощта приспива ни с въздишки. -
О скръбен час, за тихи сълзи час...**

60 ГОДИНИ ОТ СМЪРТТА НА ПОЕТА

АВТОБИОГРАФИЯ

Притома, суета и горко неведение: цветове -
Единствени - във скръбните долини на живота;
Вървя в сърдцето си с неясен ек от други светове.
Подгонен съм от жажда и подмамен с призрачни
миражи:

И ето, низ пустинята ще найда своята Голгота
По таинствения път на горкото си неведение.

Една ръка могъща, без изтление
Урисаното пътешествие нарежда:

В кромешния мрак не виждам никоя надежда,
До себе си не сещам никого, - дали съм сам,
Или сме много ний - не знам.

Духа ми в своите горести, напразно със въпроси
Обсипва сенките на миналата слава;

В пустинята без отзив прозвучава
Гласа ми. А във тъмнините глух се тътен носи
От страшните вълни на някоя река:

То времето нестройно се прилива и отлива, -
- Притома, суета и горко неведение.

ОБРАТНА ВРЪЗКА

Уважаеми читатели,

През изминалите две години редакционната колегия на в-к „Литературно земеделско знаме“ направи всичко по силите си, за да бъде близо до вас.

Ние съзнаваме, че нашият литературен вестник е призван, освен да съхранява и разпръсква семето на земеделското художествено слово, и да запълни празнината, която зейна в духовния и организационен живот на сдружените земеделци след угасването на в-к „Земеделско знаме“. Без съмнение за всички е ясно, че между двата вестника има приемственост. Професионализъм на Кирил Назъров е в основата и на двата; Йордан Борисов бе душата и на „Литературно знаме“, като подлистник на „Земеделско знаме“, и на „Литературно земеделско знаме“. Иван Селановски и Габриела Цанева бяха дългогодишни сътрудници на „Земеделско знаме“, а сега, освен редактори, те са и техническите изпълнители на „Литературно земеделско знаме“ - предпечат и интернет (Г.Цанева), връзка с печатници и разпространение (Ив.Селановски). Нашият екип се опитва да остане верен, както на идеята за издаване на литературен вестник с високо качество на предлаганите художествени произведения, така и на духа и тематиката, които следваше земеделският вестник. Това, надяваме се, ни остави близо до политическия ден на България и БЗНС. Може би това е и причината в редакцията на в-к „Литературно земеделско знаме“ да се получат многобройни запитвания от читатели, които се вълнуват от съдбата на земеделската организация.

Ето защо, в началото на нашата трета година, решихме да създадем нова рубрика „Обратна връзка“.

Първата тема, която ще разгледаме, е правното положение на БЗНС.

Всичко започна на 6 декември 2008 г., когато 36 конгрес на БЗНС бе помрачен от опита на група хора, начело с Николай Ненчев, чрез груба сила, а в последствие и с фалшиви документи и задкулисни действия, да подменят волята на делегатите и да бъдат вписани като ръководство на съюза. Съдебната процедура се превърна в истинска битка, която продължи цяла година. С две решения на Върховния касационен съд справедливостта бе възстановена. С първото, от м. юли, бе отменено решението на СГС, което въз основа на изцяло фалшиви документи направи Николай Ненчев главен секретар, а с второто, от м. октомври, бе вписан редовно избрания от конгреса членски състав на ръководните и контролни органи на партията, като изрично бе вписано, че конгресните решения са неделима част от съдебното решение. Това означава, че със съдебно решение са изключени завинаги от БЗНС Николай Ненчев и хората (поименно изброени), които се опитаха да направят преврат на 6 декември 2008 г. Може би мнозина от вас, уважаеми читатели, още помнят срамната сцена група здрави младежи се опитват да извличат от трибуната доайена на БЗНС, журналистът и публицистът 89-годишният по онова време Искър Шуманов.

На 27.03.2010 г. се проведе 37 конгрес на БЗНС. Всичко започна отначало. Този път нападение над делегатите нямаше. Всичко стана само по документи. Г-н Ненчев внесе в съда заявление, с което искаше да бъде вписан като главен секретар на БЗНС, избран от 37 конгрес на партията. Към заявлението си беше прикрепил цял наръчник ксерокс-копия от „протоколи“ на уж проведени областни конференции, както и други внимателно изфабрикувани „документи“. Този път СГС не му повярва и поиска Ненчев и компания да представят оригиналите на тези „документи“. Не ги представиха и съдът не им даде регистрацията. Но... В нашата държава не всичко в съда Темида решава. Решението бе обжалвано и делото отиде във ВКС. След оказан политически натиск, въпреки становището на Върховна касационна прокуратура, съдът направи Николай Ненчев главен секретар на БЗНС въз основа на „документи“, на които никой не е виждал оригиналите. Именно защото оригиналите на тези „документи“ не съществуват, Районната прокуратура не можа да образува наказателно производство за

Пътеката през състоянията на духа

На 23 януари в кафе-библиотека "Буда Хаус" в Русе Габриела Цанева представи новата си стихосбирка „Състояния“. Това е десета ѝ книга и втора, след впечатляващия дебют с документалната повест „Миналото в мен“, посветена на горянското движение, за премиера на която авторката избира родния си град. В уютната обстановка на читалнята, Нели Пигулева, журналистка в авторитетния регионален вестник „Утро“, направи проникновен анализ на стиховете, облечени с картини: „Каква може да бъде пътеката през състоянията на духа?“ - обърна се тя към аудиторията, и продължи:

„Слънчева и прозирна - като въздушното проникване през паяжината на битието на мек слънчев лъч през есента. Стръмна и пресечена от неравности по стръмния склон на сантиметри от пропастта, която неудържимо привлича със смътната представа за страшното сриване надолу. Тиха и умиротворена и само таралелките на кестеновите обвивки подсказват от време на време с бодешите по ходилата, че тихата мъдрост е квинтесенция на познанието за болка. Или заредена с предчувствия, сподавени като крясък на корморан напомняне за това, че ти, Човекът, си тук за малко, и ако ти не направиш това, което зависи от теб, вероятно хармонично подредената планета няма да се срути или да се пръсне още днес или поне утре сутринта, но разпадът ще се състои неминуемо. И ти дори като безплътна пращинка след десет хиляди години, пак ще носиш хладната вина за това.“

Литературната вечер продължи със стихове, четени от поетесата. Тя сподели с публиката историите на създаването им. Стана ясно, че почти всяко тристишие хайку, а и по-дългите стихотворни форми, са се родили заедно с картината, с която са поместени на страниците на книгата, но понякога вдъхновението е следвало обратния път - първо е избухвал образът в цветовете, а след това са идвали думите.

Без съмнение, най-интересната част от вечерта започна с въпросите на читателите. Понякога авторката отговаряше в мерена реч, друг път словото ѝ придобиваше философски измерения, за да стигне отново до днешния ден, до днешния не много хубав живот, за качеството на който отговорност носим самите ние.

Надежда Александрова

Горянството -

третата въоръжена съпротива

Необходима ли е нова "Епопея на забравените"?

В следосвобожденската история на България има три въоръжени движения, съответно срещу трите терористични диктатури: срещу режима на Александър Цанков (1923 -1925г.), който е диктатура на "Военния съюз" - след Септемврийското въстание има партизанско движение, което продължава до края на диктатурата; партизанското движение в периода 1941-1944г. е против полуфашистката диктатура (1934 -1944г.) и против хитлерофашизма (съставено е главно от комунисти и земеделци); горянското движение е против комунистическата диктатура (1944 -1989г.) и е съществувало между 1947-1956 г.

Трябва да се отбележи, че и при трите терористични диктатури масово са извършвани убийства без съд и присъда.

Но винаги и при трите брутални режима е имало смели, демократични, достойни хора, които са рискували живота си за благо на народа!

Причините за възникването на горянското движение са няколко. Една от тях е терорът и репресиите: през есента на 1944 г. са избити без съд и присъда хиляди хора, при това, голяма част от терора до началото на октомври е организиран терор на най-високо ниво*. От 1946 г. започва преследване дори на лявата опозиция - земеделци и социалдемократи. Екзекутирани са даже политически ръководители - депутати. Един от осъдените на смърт и екзекутирани през 1947 г. е Никола Петков, лидерът на земеделците. Освен това, властта действа за премахване на всички некомунистически партии. През 1947 г. е забранена със закон БЗНС "Никола Петков" и всичките ѝ лидери са арестувани. Последната опозиционна партия, социалдемократическата е унищожена през 1948 г., като цялото ѝ ръководство и парламентарна група са вкарани в затвори и концлагери. Така е установена комунистическата тоталитарна диктатура. Жестокостите на антидемократичната власт закономерно предизвикват възмущение и съпротива.

Има още една причина за възникването на горянското движение. Вместо да създават истински кооперации - обединение на собственици, каквито още тогава има много и в България, и в Европа, комунистите създават ТКЗС-та, в които селяните реално престават да бъдат собственици на земята си.

Старите кооперации са премахнати. А до 1944 г. България е била на второ място в света по развитие на кооперативното движение, след Дания**. (има се предвид всички видове кооперации: земеделски, кредитно-спестовни, т.е. Популярни банки, потребителски кооперации и др.) По-лошото, обаче, е, че колективизирането се извършва насилствено, с различни форми на натиск и заплахи в т.ч. заплахи с убийство и др.

По време на тези събития около 2/3 от селяните симпатизират на БЗНС "Никола Петков", огромна част от тях и на горянското движение.

Ето защо, след 1950 г. (началото на насилствената колективизация), горяните са най-вече от селското население (има и анархисти, бивши офицери и др., дори и малък брой комунисти-трайчочковисти).

Тези условия обуславят и целите на горянството. А те са следните:

Движението е:

против диктатурата и терора

против политическите репресии

против насилственото отнемане на собствеността, в т.ч. и на земята

против съветизацията на България

за възвръщането на свободата, демокрацията и пазарната икономика

като през 1934 г.

Отначало, горянството възниква като бягство от насилието, а не като организирано движение. Но към 1946 -1947 г. има начало на организираност. През 1947 г. действат 5 горянски чети.

Четниците от въоръжената съпротива през целия период са около 3000 души, плюс повече от 8000 ятаци и горяни, занимаващи се с пропагандна дейност. Съществували са 28 големи чети. По данни от документи на ДС, четите са повече от 440. 52 от тях са влезли от чужбина, съставени са от емигранти. Съпротивата е най-силна в Южна България, особено в Сливенско, Старозагорско, Велинградско и в Пиринския край.

Движението придобива максимален размах през 1950 -1952 г. От Гърция предава радио "Горянин". В средата на 1951 г. то излъчва съобщения, че в Сливенско се формира въстаническа армия. Като резултат, от различни краища на България се стичат хора към Сливенския край. Но 13000-на армия от милиционери и войници блокира Сливенския Балкан. Най-голямата Сливенска чета от 106 души, начело с Георги Стоянов-Търпана, наричан Бенковски, е обкръжена от 6000 души армия; на 1 и 2 юни те водят драматично сражение цели две денонощия, като накрая се измъкват от обкръжението и при това, успяват да изнесат ранените; пленени почти няма. В непосилните боеве с превъзхождащия ги враг загиват над 40 горяни; но макар и ранен командирът извежда четата и я спасява. Подчертавайки този подвиг, този невероятен успех, трябва да се има предвид, че при това сражение, милицията и армията са командвани от министъра на вътрешните работи и министъра на отбраната, а в един бронетранспортър, недалеч от гората, следи действията, самият първи секретар на БКП - Вълко Червенков. Но в края на 1951 г. Георги Стоянов-Търпана е пленен при акция на ДС, осъден и екзекутиран. Дори и без своя интелигентен и волеви командир и въпреки жертвите, тази упорита, славна чета продължава борбата и прави невъзможното: през 1952 г. се обединява с малки чети и други хора, достига до 156 души и отново започва да превзема села!

Един от големите успехи на горянството е превземането на с. Раково, Сливенско за близо 3 дни (1952 г.).

Специално в Пиринския край съпротивата е най-мощна през 1947-1948 г. Основната чета, начело с Герасим Тодоров, контролира по-голямата част от Санданска околия. Извършва походи и атаки чак до долината на р. Места, точно до Разложко и на юг до Гоцеделчевско, както и към Благоевградско. Но през 1948 г. хиляди милиционери и войници блокират част от северния Пирин. В Благоевградска и в други околии е въведено двуседмично обсадно положение. Четниците са откъснати от ятаците си и са разбити. Обграден, на 31 март Герасим Тодоров се самоубива; предпочита смъртта пред риска да попадне жив в ръцете на врага. Така е нанесен фатален удар на Пиринското горянство. Но, въпреки всичко, в края на 1948 г. Борислав Атанасов и още няколко души от ВМРО преминават гръцко-българската граница и създават нелегална организация.

Около 15 горяни-парашутисти са се приземили в Казанлъшко и Ихтиманско. Те са били подготвени в Югославия, Гърция и Франция.

Удивително е, че движението съществува дори и в равнинни области. Например, в Добруджа има сравнително силно четничество; даже, за кратко време са превземани села. Невероятно е, но дори и в Русенско съществува горянство, въпреки че там има само една по-голяма гора (край с. Писанец), както и някои гори по поречието на Русенски Лом. Релефът не е пречка за дръзките добруджански и русенски горяни! Лидер на русенските горяни е Цанко Цанков (Мечето), а идеолог Цветана Попкоева (Цена), клетвата е написана от Тодор Цанев. Цанко Цанков (Мечето) и Цветана Попкоева загиват в борбата, по-точно тя е осъдена задочно, пленена и убита. Тодор Цанев е оцелял след 11 години затвори и концлагери; той е жив и днес.

С изключение на Северозападна България, където горянството е съвсем слабо разпространено, в повечето области действат горянски чети.

Много от горяните са разбирали, че шансовете им за победа са били нищожни, особено ако не настъпи промяна в международното положение. **Имено с това, горянското движение е уникално за България: било е обречено, а въпреки това представлява твърде продължителна, крайно упорита съпротива.**

Къде са тези хора днес? Те са забравени ... И живите и мъртвите герои ... Те са рискували живота си за нас, за нашата свобода, а ние дори не ги почитаме. Днес, тези смели, достойни хора са огорчени, не толкова от това, че те са забравени, а че *Движението, на което са посветили младостта си*, почти е изчезнало от паметта на хората. Забвението е най-страшното предателство!

Крайно време е да започнем да почитаме достойните хора, а не такива, объързали се с насилие и терор!

* Дертлиев, Петър "Ден първи-ден последен", София

** Нов кооперативен сборник, книга 1", София, 1994г., изд. "БалБок"

В статията е използвана информация и от "Забравената съпротива" (Д.Горчева), "Миналото в мен" (Г.Цанева), "Въоръжената антикомунистическа съпротива" (Н.Илиев)

**ЕКОВЕ ОТ 2013 И 2014
ГОДИНА**

**Окървавена потече реката
19.02.2013 г.**

Не на сън, на яве видях
как реката обратно потече,
заля София с грях
и объркани хора повлече.

Водите ѝ злобно ревяха,
обръщаха кофи за смет
и камъни, бутилки летяха
наруши се протестният ред.

Несправедлива, сурова и дръзка,
към себе си жестока дори,
пиянска омраза разпръска
крежкият мост изгори...

И огорчено сърце затръшна
на надеждата светла вратата,
в нозете на нощта всепризната
на надеждата хвърли душата.

И на водата чух тихия шепот
да пита кротко града:
На тъмнината грозният кикот
ще обяди ли отново реда?

Маргарита Нешкова

Управници

04.02.2014 г.

Вий чувате ли грохота по жълтите павета?
И ехото от стъпките на възмутения народ?
Вий чувате ли дивий рев на бурята свирепа,
коя вещае ураганен вой под родний небосвод?
Вий чувате ли осми месец как гърмят гърлата:
„Оставка!.. Вън!.. И звън зловещ полита в небесата!
А може би вий искате вендета с маршов съпровод...
Не! Няма!.. Няма да се случи! Само с бюлетина,
демократична ще остане нашата Родина!!!

Иван Селановски

Запейте с мене

Запейте с мене - нощ безлунна,
ти, зимо зла и безчовечна,
раздрана от войни плането
за този, който слиза до сърцето ми.

Той идва да превърже раните
от битките на слепите ми чувства.
Отива си с деня на ранина,
сълзите ми изпил с нежни устни.

Хулете ме, наричайте ме "странна",
от злост вземете и небето ми,
аз истинска и вярна ще остана
на този, който слиза до сърцето ми.

Вяра Дамянова

Потъваш ли?

Потъваш май в лъжите си, любими?
Спираш.
Ще стана цялата на бряг,
до който ти обратно
ще доплуваш пак.

Ако ли не
потъвай шеметно, неудържимо,
отнасяй и пост,
религии и злост...
На мене остави ми само:
надежда, вяра и любов.

Удави ли се във лъжите си, любими?
Остават мигове незабравими!

Малинка Цветкова

Лъжа

С лъжа живяхме някога и днес,
с лъжа ни мина целият живот.
Все чакаме мечтания прогрес,
все носиме огромния хомот.

Вярвахме, че всички ще сме равни,
до следващата наша петилетка.
Някои бяха все богоизбрани,
други там умираха във клетка.

Наивници като Вапцаров, Левски
за святата република умряха.
С лъжа остана чакана до днеска,
разочаровани ако сега живяха.

Ограбиха земята на селяка,
що хранеше си мирно челядта.
После той купоните дочака
и тръгна по несретен път в града.

А сини партийки червени
лъжеха народеца унили.
И станаха с дворци и бизнесмени,
а по-разумните набързо пък избили.

Все още безропотно мълчиме,
смачкани в мизерия и нищета.
Очакваме злото да се срине
и Бог да ги накаже за това!

Народе наш, Българийо мила,
останахте нещастни с векове.
Радвам се, че тук съм се родила
и не желая други светове!

Милка Пешева

Мълчания

Искам да събудя
най-мълчаливата дума,
но тя остава безмълвна.

Изящно мълчание
сред объркани думи,
напуснали Словото.

Мълча щастливо,
грубостта на думите
ме ужасява.

Милена Филипова

Кръстопът

Безверен... и в тъжна самотност угасвам
ненужна, забравена тлееща свещ.
Душата е морна, мечтите неясни,
пред утрото ново угаснал копнеж.

И погледа впивам в прозореца малък,
да видя в тъмата спасителен бряг!
И устните шепнат пак думи прощални!
Надеждата чезне в килийния мрак.

А черната орис прегръща ме жадно,
целува ме блудно в часа на нощта!
На старост превръща нелюбена младост,
в пустиня уханните бели цветя...

Безверен... и в тъжна самотност умирам,
без капка надежда ненужен в света.
Къде ли, о, Боже, доброто да диря?
Дали ще се върне при мен пролетта?

Лазар Дългърски,

„Гласове от мрака”, сборник, изд.

„Цанко Церковски”, София, 1991 г.

Сън заспиват

Сън заспиват блянове младежки
надалеч от роден бащин кът.
Черна нощ извива танц мъртвешки.
Тук ли свършва моя земен път?

Ако знам, че с мойта смърт ще купя
свобода за моя мил народ
гордо, смело, твърдо ще пристъпя
срещу всеки властник-идиот.

Сън заспиват блянове младежки,
надалеч от роден дом прокуден...
Нощ извива своя танц мъртвешки!...
Майко моя, кой ще ги събуди?...

Коста Георгиев - Босяк,

*о. Белене, 1959 г., „Гласове от мрака”,
сборник, изд. „Цанко Церковски”,
София, 1991 г.*

Белота

Тази заран поглеждам през прозореца - отвън е тихо, белоснежено утро. През нощта снегът е белосал всичко земята и къщите, храстите и дърветата... И продължава тихият утринен снегопад. Едри пухкави снежинки се спускат леко и плавно. Сякаш от облаците скачат безброй бели парашутчета, въртят се весело из простора и танкуват своя немирен танц. Прекрасният танц на снежинките. След като се уморят, кацат бавно и меко. Прегръщат се и образуват безкраен бял покров, който застила цялата земя. Тя побелява не от старост, а от снежното обновление. Нежната белота освежава и подмладява земята. Тя заприличва на красива булка. Бяла е планината. Равнината е бяла. Като че ли и ветрецът, който щипе галено бузките, е бял.

Бяло и светло е и в душите на хората. Нали човек се ражда на земята, за да види бело-видело. С бело-видело започва животът му. С бело-видело започва всеки ден. Зимната чиста белота буди тръпни пориви в чувствителните човешки сърца. В тях нахлува и започва да пулсира онзи светъл устрем, който извисява духа, подтиква човека към благородни дела, към доброта и чистосърдечие. Влива му сили да превъзмогва трудностите, горчилките, тъмата...

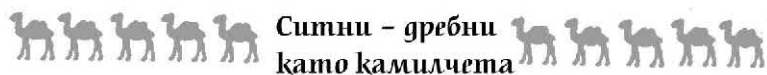
Навред е бяло. Като майчиното мляко, с което сме закърмени. Като пременената с пролетна белота ябълка, за чиито клоно е била завързана бялата вълнена люлка, в която е люляно сиромашкото ми детство. Бяло, жизнерадостно мое детство. Бели, бедни мои ученически години под Беласица планина. Бяла, щастлива младост. Бяло човешко битие. Бяла исконна българска земя побелявала през вековете от костите на загиналите за нея. И от пролетния цъфтеж. И от лятното слънце.

А сега земята е бяла от сняг. Слънчевите лъчи докосват падналите снежинки и те проблясват със сребриста ослепителна светлина. Сякаш навред е посипана бяла тишина. Тиха белота, замесена от сняг, слънце и звънлив детски смях. И от бяло безмълвие. Бяла тишина, прегърнала бялата земя. Бяла вълшебна приказка, написана от пухкав сняг, безмълвие и чудесни украшения от сняг и скреж.

В тази зимна белота сякаш пулсът на живота е позабавен. Пък и за къде ли да се бърза? Широк е белият свят, няма да можем да го преброем целия. И все пак - забавеният ритъм като че ли е привиден. Защото: Хиляди хора, побелели от навалилият върху дрехите им сняг, бързат към белите сгради, мнозина обличат бели престилки и започват ежедневната си работа. С бели вълни в бурно море се борят силни моряци. Над тях прелитат бели чайки. Върху бели друми е проснато стоманеното двулиние, по което лети белият влак. Бели са мелничарят, животновъдът... Над белия лист са приведени ученикът, студентът, конструкторът, писателят... Над бели балкони се развяват бели чаршафи и пелени...

А горе под белите обащи се веят белите къдри на планината. Нейните усойни пазви ще запазят прекрасната снежна белота чак до бялата пролет. Както ще я съхранят и хората в съкровеният кътчета на своите жадни за белота и светлина души... А какърите нека и те останат само бели. Навред е бяло. Дано е бяло и във вашите души, стопани на бялата земя! Нека е бяло и светло в душите на всички хора!

Кирил Назъров

АФОРИЗМИ

Който не си върши работата, го издигат на по-висок пост, за да има поглед отгоре.

Който е лапнал кокала, не се заяжда.

Той не е без съвест. Дай я е на психическо чистене.

Той си тежеше на мястото, затова не можа да се издигне.

Христо Ангелов

ЕТИГРАМИ

Коалиция в кондиция Политици от фалшивия преход

Сергей задоволява всеки интерес, Местан чете „Ком. манифест“, А Волен е накривил фес!

Да има, да има най-много два-трима /Аз казвам го с тъжно сърце/, това са останали с чисти ръце.

Да ликвидираме България

-Протест!
-Контрапротест!
-Тоз процес докога ще продължава!
-Додето имаме държава!

Под прозореца на Орешарски

Всяка вечер от площада тъкмят нежна серенада. Песни пеят за сбогуване, той приема ги като бълнуване.

Политбисер

Сив кардинал на СДС, след туй на ДПС... Сега незнайно где се... А прокуратурата ни да пасе...

На антипротеста

Там слушам ги тези със бели перчемии да бистрят все борчески теми. С въздишка си спомнят на власт кога бяха десетки години как щедро деляха.

Бодил Розин

Таралежа

Обратна връзка

фалшификация на документи - в наказателното право не могат да се вземат решения въз основа на копия... затова пък, в гражданското право, явно, върховните съдии могат.

Но сагата не свършва тук. Законът дава възможност едно решение на Върховния съд, което е взето в т. нар. „регистърно производство“ (т. е. дело, в което има само молител и съдия, който преценява дали да се съгласи с молбата на молителя, или да я отхвърли) да се отмени от градския съд, ако е заведено пред градския съд т.нар. „исково производство“ (при исковото производство има ищец, ответник и съд ищецът иска нещо от съда, ответникът се отбранява, като също може да поиска нещо, а съдът решава кой е прав). И така, по този път тръгна г-н Георги Пинчев и поиска от градския съд да отмени решенията на 37 конгрес на БЗНС. Направи го още през март 2010 г., делото се образува чак през 2012 г. През юли 2012 г., следвайки процедурните пътеки, делото беше обявено за насрочване, исковата молба беше изпратена на г-н Ненчев, да се запознае с нея. Той я получи през октомври... И насрочи 38 конгрес на БЗНС за 26.01.2013 г. Междувременно се появи от нищото г-н Иво Кунчев, представител на вече несъществуващата партия БЗНС-„Врабча“ и поиска от Софийски градски съд да се включи в делото между г-н Пинчев и г-н Ненчев. Той пише с неразбираем почерк неразбираеми молби на килограм, не си плаща държавните такси и не си стои вкъщи, за да си получава редовно съдебните книжа, обаче... вече година и половина делото, което би могло да върне справедливостта, не може да бъде насрочено...

А междувременно хората, които не са членове на БЗНС (по решение на 36 конгрес на БЗНС и с решение на ВКС) си спретнаха 38 конгрес, подадоха в съда напълно фалшиви документи, и въпреки становището на градската прокуратура, с протоколно решение, взето в открито съдебно заседание (чудо невиджано в гражданското право!!!) пак бяха вписани като ръководни и контролни органи на БЗНС. Решението бе обжалвано пред ВКС от г-н Сашо Стоянов. Въпреки становището на Върховната касационна прокуратура, че жалбата е основателна, ВКС го потвърди.

Е, място за справедливост още има. Вървейки по стъпките на г-н Пинчев, г-н Стоянов заведе пред СГС и дело по исков ред. Явно, г-н Иво Кунчев не е научил за него и делото вече е в ход. Обаче... съдията иска да събере доказателства, а едно от тях е делото, което г-н Пинчев води срещу г-н Ненчев от 2012 г., а то е трудно да бъде намерено - дали е в СГС, дали е в САС, дали е във ВКС?!

Остава да чакаме и да се надяваме...

ЛЗЗ

Саморасли политици

Доживяхме да се понагледаме на реформи и разцепления на партиите. Целта на всичките тези манипулации беше кой да е най-отгоре и кой да влезе в Парламента.

В БЗНС след 1989 г. реформатори колкото щеш. Като почнеш от Ценко Барев, Милан Дренчев, та чак до новия реформатор Николайчо Ненчев, няма един свестен.

Сега, от разстояние на времето, това ясно личи. Всеки от тях, щом го сменят от главен прави нов съюз, само и само да се перчи и да казва: „Аз съм главният!“... и така я забатачихме здраво. Да бъда коректен. Само Пинчев не направи негов съюз, но той пък прекали със своите мандати, а сега със странното си мълчание, сякаш е обиден от загубената битка. А колко навреме Искър Шуманов бащински го съветваше: „Хайде, време е, ако искаш да запазиш авторитета си и БЗНС, отстъпи на по-млад!“ Но уви никои не го разбра.

От постоянното присъствие и управителния съвет на БЗНС, избрани на 37 конгрес всички мълчат. Само Сашо Стоянов, Силвия Манчева, Габриела Цанева и Кирил Назъров дават знак за някакъв животоц. Останалите са сякаш в кома, като че са парализирани. Вярно, много от нас са минали през лагери и затвори и всеки си има проблеми със здравето кой с кръвното, кой с инсулт, кой с инфаркт, но трябва ли да вдигаме белия байрак?

Разцепленията и в другите демократични партии доведоха до загуба на избиратели, а оттам и до загубата на последните избори. В Парламента нямат нито един депутат. Сега са се сетили да се събират в някакъв „Реформаторски блок“. Злите езици го наричат „Информаторски блок“. Може би са прави, като се знае, че Ненчевите информатори на ДС от рода на Жеко Стоянов агент „Македонски“ са там. А само те ли са?

Този блок много ми прилича на някогашното ОФ. Тогава начело с Георги Димитров; сега начело с Кунева-Пръмова. Почти същия блок беше и СДС, където се напълни с пребойдисани от БКС и ДС. Те добре си свършиха възложената им задача смачкаха СДС и идеята, която носеше.

А ние от БЗНС си вкарахме автогол. Беше време, когато искахме да издигнем за президент непознатия в нашите редици Бойко Борисов.* Но не би. Той не се съгласи да е на този пост. Но пък когато стана министър-председател и се спречка с президента Първанов-„Гоце“, ние твърдо застанахме зад „Гоце“, като в уводна статия на в-к „Земеделско знаме“, бр. 1 от 2011 г. покрай всичките хули, молим Бога Президентът да върне закона, предложен от Борисов.** В следващия брой на вестника вече питаме директно - „Тоталитарна държава ли сме?“*** А той, Борисов, се чуди и се пита: „Абе, там Станишев ли злослови?!“

Каква омайваща дипломация от наша страна!!!

Да, но тогава бяхме катрани, окачени на талигата на Янето Янев, който беше се развихрил и уволняваше министър-председателя, а не след дълго се отметна и започна да го хвали. Фурнаджийска лопата. Последва изхвърлянето му от Парламента, чрез новия вот на народа, но... заедно с него изхвърлиха и нас.

След всичко това, защо още се питаме „Какво стана, та изгубихме абривиатурата БЗНС?“ Ами, до Ненчев е другаря „Македонски“ бе, господо! А той все ще намери някоя стара бойна връзка с бившите си другари.

Накрая, бих попитал фалшивото ръководство на БЗНС начело с Ненчев, защо не се събраха с другите земеделски групички, отцепили се някога от БЗНС? Сигурно щяха да станат престижна парламентарна група, а отидоха с Пръмова?

Пролича си, че през целия период от 1989 г. до сега, главните ни секретари са били саморасли политици. А тя, политиката, е изкуство, божи дар. А сами поникнало и расло дръвче е полудиво, хилаво, недоразвито, негледано. На него е нужно калемче за облагородяване.

Ще дойде и този пролетен ден, но аз едва ли ще го доживея да му се порадвам и да го поляя.

Стоян Колдов

* През лятото на 2006 г. ръководството на БЗНС участва в преговори, заедно с други дясно-центристки партии, за издигане на обща кандидатура за президентските избори през есента на същата година. Тогава ДСБ предлага за президент 78-годишния председател на Конституционния съд Неделчо Беронов. БЗНС издига кандидатурата на Петър Стоянов, който отказва, след като става ясно, че ДСБ няма да оттегли своята номинация. В тази ситуация БЗНС дава подкрепа за вече издигнатата и още неоттеглена кандидатура на Анастасия Димитрова-Мозер. Това поставя началото на сближаването между БЗНС и формацията, позната днес като ПП „Обединени земеделци“. (бел. ред.)

** Става дума за избирателния кодекс, приет с гласовете на ГЕРБ и Атака на 22.12.2010 г., в който са залегнали текстове, противоречащи на Конституцията и Европейското законодателство, с които се ограничават пасивното и активното избирателно право на българските граждани (въввежда се принцип за уседналост, по-дълъг от 6 месеца и др.), като се нанася удар и върху местното самоуправление (районните кметове се назначават, вместо пряко да се избират; повече от 1000 населени места се лишават от възможността да избират кметове на кметства), както и върху независимостта и професионализма на органите на изборната администрация (отпада изискването за юридическо образование на членовете на избирателните комисии и се въвежда възможност за предсрочното им освобождаване по искане на предложилата ги партия). (бел. ред.)

*** Основна тема на статията са скандалните и до днес записи, които уличават министър-председателя по онова време (Б.Борисов) в политическо покровителство в полза на бизнесмена Мишо Бирата, както и тоталното подслушване на политици, журналисти и граждани. (бел. ред.)

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

редактори:

Габриела Цанева
Иван Селановски
Кирил Назъров
предпечат: gabrielle

контакти:

София, 1000,
бул. „Дондуков“ №38;
litzemedelsko_zname@mail.bg

интернет:

litzemedelskozname.free.bg
litzemedelskozname.blogspot.com
litzname.blog.bg